

Павло Моренець

У Джанкой дуже погано було, бо люди з України тікали, у Крим, спасалися від голоду. Думали що там голоду не буде в Криму. Ця перша станція залізодорожня, їх з потягів знімали, далі не пускали туди на Сімферополь, туди далі в Крим, не пускали, й вони в Джанкой найбільше вмерло.

То я як йшов з базару, ми йшли то бачили хлопчика, пухлого. Він сидів коло дороги, й хтось там матері казав, значить, якась жінка казала, що це із розкуркулених. Кажуть, його родина мабуть вимерла, а це він так само померає вже. Пухлий був. О то, я його бачив, може десять хвилин, я тоді пішов додому, а вже я його більше не побачив. Вже його забрали.

Я пам'ятаю, як у нас сусідка була в Джанкой, то вони там жили в тому Джанкой, й її чоловік, якимось так, що він був член партії, так що йому, він роботу мав, йому голоду не було. Для комуністів не було голоду. Не було. Їхні батьки гарні посади мали, їсти їм давали, картки мали, все - вони не знають що таке голод. А селяни, то вони знають. Селяни знають.